

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibus huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

XVI. De remedijs particularibus, quibus in tribulationibus particularibus
vtendum est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

LIBER PRIMVS. m

untarium efficitur id quod per se voluntarium non est. Et licet sensualitas atque imbecillitas naturæ nostræ eidem repugnet, nec non & dolorem aliquem inde percipiat, & euadendi media quærat, non tamen propterea desperemus, existimantes nos oleum & operam perdidisse, sed inclinationem istam naturalem æquitatis ratione & voluntate libera debellare, fragilitatemque nostram per Spiritum sanctum, & veram voluntatis propriæ resignationem atque subiectionem, corroborare studeamus. Hanc enim solam respicit ac remunerat Deus, qui tantò magis illustrat victoriam, quântò difficiliorem viderit esse pugnam.

CAPVT XVI.

DE REMEDIIS PARTICVLARIBUS
quibus in tribulationibus particularibus vtendum est.

Remedia superioribus capitibus allata, ad mitigandas atque alleuiandas afflictiones indies nobis superuenientes, generalia sunt, & in quouis tribulationum genere vtilia ac necessaria, ita vt si benè illis vti nouerimus, integrè & perfectè nos consolentur, gemitusque
nostros

116 DE TRIBVLATIONE

nostros in gaudium conuertant. Sed præter hæc generalia sunt alia quædam remedia particularia, quibus tanquam medicinis proprijs contra singulares quædam infirmitates vtamur, quæ si certo tempore applicitæ fuerint maximam curandi vim habent atque virtutem. De alijs quibus tantum breuissimè agemus, quæ superfuerint alijs relinquemus, qui de iisdem latius scripserunt.

Sunt quibus paupertas nimium molesta & intolerabilis est, illis potissimum qui vel diuites fuerunt, & casu atque ex infortunio quodam egestatem incurunt; vel qui vxores ac liberos, & multâ familiam possidentes, alimenta, aliaque ad sustentationem eorundem necessaria non habent. Hi tantò grauius inopiam suam sustinent, quantò alios non meliores se diuitijs rebusque temporalibus magis abundare, & possessiones ac prædia sua dilapidare conspexerint.

Istis ergò & similibus considerandum est, quòd etsi paupertas coram hominibus contemptibilis appareat, in oculis tamen Domini acceptabilis atque laudabilis sit, & totius mundi opibus longè præferatur. Vnigenitus enim Dei Filius, Rex gloriæ, & princeps ac Dominus vniuersæ creaturæ, in carne veniens, spretis diuitijs,

uitijs, extremam elegit paupertatem; nasci siquidem in stabulo, & mori in cruce voluit, nec tantum possedit in terris, vbi vel viuus caput suum reclinare, vel mortuus sepeliri potuisset.

Quare cum ditissimus omnium, adeoque ipse fons & scaturigo diuitiarum, extremam amoris nostri causa pauperiem pati dignatus sit, id ipsum certum iudiciū est, egestatem non solum non contemnendam, verum multò magis semitam esse rectam ad obtinendum incomparabilem cælestis gloriæ thesaurum, quem nos adepturos speramus: ac propterea Dominus in Euangelio pauperes beatos prædicat, dicens: *Beati pauperes: quia vestrum est regnum Dei.* *Luc 6.* Conuersus autem ad diuites ait: *Vae vobis diuitibus, quia habetis consolationem vestram.* Et per Psalmistam: *Oculi eius in pauperem respiciunt: palpebræ eius interrogant filios hominum.* *Psal. 10.* Et S. Iacobus inquit: *Deus elegit pauperes in hoc mundo, diuites in fide, & heredes regni quod repromisit Deus diligentibus se.* *Cap. 2.*

Consideret itaque homo penuria oppressus, quod licet diuitiæ similitudinem rosæ præ se ferre videantur; reuera tamē in effectu non aliud sint, quàm spinæ pungentes & affligentes cor hominis desiderio acquirendi, & timore perdendi vix maxi-

118 DE TRIBVLATIONE

Luc. 8.

maximo labore acquisitas, sicut de iisdem Saluator in Euangelio loquitur: ideoque S. Bernardus, Diuitiarum, inquit, amor infatiabilis, longè amplius desiderio torquet animam, quàm refrigeret usu suæ: utpote quarum acquisitio laboris, possessio timoris, amissio plena doloris inuenitur. Et alibi: Beatus qui post illa non abiit, quæ possessa onerant, amata inquinant, amissa cruciant: Igitur ne melius est contemnere cum honore id, quod perdere debemus cum dolore?

1. Tim. 6.

Præter has tribulationes & angustias, alia quoque damna & pericula diuitiæ creant, de quibus sic ait Apostolus Paulus: *Qui volunt diuites fieri, incidunt in temptationem & laqueum diaboli, & desideria multa inutilia, & nociua, quæ mergunt homines in interitum & perditionem. Radix enim omnium malorum est cupiditas; quam quidam appetentes errauerunt à fide: Unde paulò post idem Apostolus discipulum suum Timotheum adhortatur dicens: Diuitibus huius sæculi præcipe non sublimari sapere, neque sperare in incerto diuitiarum, sed in Deo viuo, qui præstat nobis omnia abundè ad fruendum. Et propheta Dauid*

Psal. 61.

Nolite sperare in equitate, & rapinas nolite concupiscere: diuitiæ si affluant, nolite conponere.

Adhuc

LIBER PRIMVS. 115

Adhæc etiam diligenter aduertat & cogitet sanctissimos quosq; viros fuisse pauperrimos; quamuis enim nonnulli eorum ditissimi fuerint, tamen parentes, cognatos, domos & agros, & quicquid bonorum possidebant, reliquerunt, vt à periculis & molestijs omnibus liberati facilius sibi lucrifacerent Christū. Quinetiam Ethnicorū quidam, quò cōmodius philosophiæ studio vacare possent, diuitias in mare proiecerunt. Denique perpendat, quòd nec per cupiditatem ditari, nec per tristitiā de inopia conceptam ab egestate liberari possit, sed per eandē potius impatientiæ malū ingrauescat: quia, vt ait Cassianus, grande est infortunium, sustinere paupertatis incōmoda, & perdere nostra culpa fructus & thesauros quos per eam acquirere possemus.

Lib. 7. de renuntiatis

Ad extremum meminerit se aliquando, & fortassè citius quàm opinetur, moriturum, & nudum reuersurum in terram de qua sumptus est; recordetur etiam, quòd tantò minorem in hora mortis fuguram & dolorem habiturus, tantoque minorem Deo rationem redditurus sit, quantò minus possederit. quinimò se cū medico Lazaro ab Angelis in sinū Abrahamæ ob paciēter toleratā inopiam nouerit deportandum, qui si maiori prosperitate

Luce 16.

ytete

uteretur, à dæmonibus fortassis cum di-
uite Epulone in infernum deferendus ef-
set. Quòd si diuitijs quis abundauerit,
& casu, non ita fauente sibi fortuna, in
paupertatem inciderit, quisquis ille fate-
rit, non idcirco animum despondeat, sed
oculis cordis ac corporis ad Christum
directis, cõtempletur quomodo ipse qui
erat ditissimus, pauperrimus factus sit,
vt nos miseros ditaret, & singulare no-
bis paupertatis commendaret exemplum,
dicatque cum S. Iob: *Domini dedit, Do-
minus abstulit: sicut Domino placuit, ita fa-
ctum est: sit nomen Domini benedictum.*

Iob 1.

*Homo di-
ues 4. habet
inimicos.*

Gratias ergò & laudes omnipotentem
Deo maximas referat, quod ipsū ab ho-
ste crudelissimo liberauerit, à quo debet
lari ac deuastari sæpè consuevit. Nam
preter tres illos domesticos insidiatores
diabolum scilicet, mundum, & carnem
est alius quidam diuitibus proprius, pe-
culiaris, & ceteris omnibus crudelior in-
micus, qui eos infestare & impugnat
non desinit, nempe ipsæ opes, quarum
dulatione & vana spe homo deceptus,
grauissima cornuit peccata, nō sine ma-
mo animæ suæ detrimento. Hinc ait Sp-
ritus sanctus: *Si diues fueris, non eris in-
munis à delicto.*

Eccles. 11.

Et D. Augustinus alibi cupiditate

illam diuiciarum suis depingens coloribus, inter cætera dicit, Quod nec Deum reuereatur, nec homines respiciat, nec patris rationem habeat, nec matrem agnoscat, nec fratribus morem gerat, nec amicis fidem seruet; sed viduas opprimat, pupillos exhauriat, liberos in seruitutem redigat, falsum testimonium dicat, defunctorum bonis se ingerat, quasi ipsa nunquam esset moritura. Et deinde adiungit: O quanta dementia est, quanta inconsideratio, imò quanta obduratio, & quanta cæcitas est, cupere aliquem vitam deperdere, & mortem lucrari, pecuniam consequi, & cœlū amittere? O quam pauci recordantur preclari illius dicti S. Iob: *Diues cum dormierit, nihil secum auferet: aperiet oculos suos, & nihil inueniet.* Nam licet contra usum & consuetudinem hominum sit, apertis oculis dormire, eum eosdem vt dormiamus claudere, & euigilantes aperire solemus; non tamen frustra diuitem apertis oculis dormire asserit D. Iob, quia, sicut ait B. Gregorius, quando corpus obdormiscit in morte, tunc anima euigilat in vera cognitione, tunc nihil esse conspicit, quod tenebat, omnes res huius mundi non esse aliud quam repræsentationem & figuram vanam, Deumque

Iob 28.

Lib. 8. mor. cap. 10.

F maxi-

maximam ijs præstare gratiam, quibus quod pot
in hac vita laqueos & impedimenta sub one prom
trahit diuitiarum. Domi

Nec contristetur aut desperet, si c
familiam multa alenda sit, nec habeat vni
eamdem sustentet, sed confidat in Deum
qui enim præter meritum ipsum creauit
& capacem fecit regni cœlestis, qui in
demptionem & salutem eius preciosissi
mum sanguinem suum effudit, qui volu
eres cœli, pisces maris, & reptilia terra
pascit, idem quoque prouidebit, ne quic
quam illi desit eorum, quæ ad honestat
filiorum cæterorumque domesticorum
educationem & sustentationem neces
saria sunt; qui enim dedit familiam, ip
dabit & panem, sic enim in Euange
loquitur Christus: *Nolite solliciti esse, &*
Matth. 6. centes, Quid manducabimus, aut quid bibi
mus, aut quo operiemur? hac enim omni
gentes inquirunt. Scit enim pater vester qui
his omnibus indigetis.

Quòd autem non ilicò nobis De
inuocatus succurrat, vel diffidentia
stræ causa est, vel quia fiduciam & fide
nostram probare & augmentare vult,
ut ait Apostolus: *Tentatio vos non appre*
hendat, nisi humana, fidelis autem De
est, qui non patietur vos tentari supra

Matth. 6.

1. Cor. 10.

quod potestis . sed faciet etiam cum tentatione prouentum, vt possitis sustinere . Ideoq; Dominus ac Saluator noster oneratos omnes ad se inuitat dicens : *Venite ad me. Matth. 11.* omnes qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos. Tollite iugum meum super vos, & discite à me quia mitis sum & humilis corde: et inuenietis requiẽ animabus vestris. Iugum enim meum suauẽ est, & onus meum leue. Quã bene Dominus onus suũ iugũ appellat, in quo duos simul laborare cõuenit, Deum scilicet & hominem . Nam quia homo solus oneri impar est, idcirco laboranti & iam colla iugo submittenti continuò adest Deus, diuinum ei subministrans auxilium, vt cum Apostolo dicat: *Gratia Dei sum id quod sum : & gratia t. Corint. 15* eius in me vacua non fuit, sed abundantius illis omnibus laboraui: non ego autem, sed gratia Dei mecum.

Similiter planè, honesta, sed à parentibus & amicis derelicta, ac necessitate oppressa virgo faciet. Hæc enim quando præ nimia paupertate seipsam vix panis sicco sustentare potest, vel iam ita afflictæ à diabolo suggeritur vt castitatem suam pretio postponat, ad Christum nudum in cruce pendentem confugiat necesse est, viriliterq; fortissimos lapidum

F 2

ictus